

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Švč. Mergelė Marija – Dievo gimdytoja

vo savo širdyje. Kai Dievo siųstas angelas Gabrielius ją pasveikino: „Sveika, malonėmis apdovanotoji! <...>, Ji sumišo ir galvojo, ką reiškia toks sveikinimas“ (Lk 1,28-29). Išsiaiškinusi ir supratusi Dievo valią, nedvejodama pasakė: „Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūna man, kaip tu pasakei“ (Lk 1,38). Evangelistas Lukas aprašo, kaip piemenys atskubėję į Betliejų „rado Mariją, Juozapą ir kūdikį“ (Lk 2,16). Piemenys papasakojo, ką angelai jiems pranešė apie šį kūdikį. Visi žmonės stebėjosi tai girdėdami, o „Marija dėmėjosi visus šiuos dalykus ir svarstė širdyje“ (Lk 2,19). Jėzaus Motina „laikė visus įvykius savo širdyje“ (Lk 2,51) ir tada, kai klausė, ką sakė senelis Simeonas bei pranašė Ona, ir tada, kai stebėjo, ką darė ir sakė Jėzus. Apmąstymai jai padėjo atpažinti, suprasti, ką ji turi daryti. Mes turime panašiai elgtis kaip Marija: klausyti, svarstyti, klausiti, pasitikėti ir svarbiausiai visiškai atsiduoti Dievo valiai. Kaip Marija, supratę mums skirtą Dievo planą, išstarkime: „Taip! Aš esu Tavo įrankis, Viešpatie, šioje žemėje ir pasiryžęs vykdyti Tavąją valią“.

Skaitinyje iš Skaičių knygos Viešpats per Mozę liepė Aaronui laiminti savo tautą tokiais žodžiais: „Tepalaimina ir tesaugo tave Viešpats! <...> Tegu Viešpats savo veidą atgręš į tave ir suteiks tau gerovę“ (Sk 6,24.26). Taip ir mus laimina Viešpats. Jis laimina kiekvieną mūsų gyvenimo žingsnį. Atsigręžkime į praeitį – kiek daug nuostabių dalykų padarė mums Visagalis! Todėl šlovinkime ir dėkokime Jam, kaip Marija dėkoto: „Mano siela šlovina Viešpatį, mano dvasia džiaugiasi Dievu, savo gelbėtoju“ (Lk 1,47). Šlovindami ir dėkodami džiugiai priimkime ir šiais metais Jo malonės dovanas, kad ir kas nutiks, atsiminkime, kad Viešpaties veidas visada šviečia ir teikia mums ramybę.

Kaip teigia statistai, šiandien žmogus visame pasaulyje trokšta sielos dvasingumo. Tačiau dvasingumas suprantamas labai siaurai: nesistengiama įsigilinti į save, nuodugnai iširti, ką reikėtų iš pagrindų pakeisti, kad sugebėtų nuoširdžiai priimti siūlomą gyvenimą su Dievu. Turbūt ne vienas iš mūsų esate matę Jono Jurašo spektaklį „Dvejonės“ ir atsimenate pagrindinio herojaus kunigo pamokslą, kuriame jis papasakojo istoriją apie jūrininką. Per audrą jūroje nuskendo laivas. Visi žuvo, išskyrus vieną jūreivį. Jis nusistatė kelionės tikslą ir su gelbėjimo valtimi pradėjo plaukti į krantą. Tačiau audra nenurimo, per ją nesimatė žvaigždžių. Jū-

reivis klajojo dvidešimt dienų ir nepasiekė tikslo. Jį kamavo badas, troškulys. Tada jis suabejojo, ar gerai nusistatė kryptį, kuria plaukia.

Taip ir mes, trokšdami ir alkdami Dievo, galbūt pasirinkome blogą kryptį, ir mūsų gyvenimo laivelis yra pasaulio vėtrų blaškomas, nes mes nerandame, nejaučiame Dievo. Bažnyčia turi pasiūlymą – kreipkitės į Motiną Mariją, prašykite jos pagalbos, ir ji parodys jums tikrą kryptį! Iš jos išmokime nuolankumo ir pasitikėjimo. Per apreiškimą Marijai Dievas parodė, kad Jam nėra negalimų dalykų. Jis veikia pasaulyje, mumyse ir nenustoja daręs stebuklus.

Šiais Dievo Gailestingumo metais visa širdimi, protu ir siela atsigręžkime į mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, gyvenkime Jo palaiminimais ir Jo meile. Atsisakykime bet kokio negatyvumo, kuris žlugdo geriausius sumanymus ir gražiausius jausmus. Būkime vieningi maldoje, vis dažniau kreipkimės į Mergelę Mariją, prašydami jos užtarimo bei paguodos. Amen.

A. Ledaitė

Tu šviesa (Grabnyčių šventei)

Ilgiaus kasdieną Tau aukoti
Tyriausią auką iš širdies,
Kaip žvakė tirpama liepsnoti,
Tegul šviesa kelius nušvies...

Kristaus šviesa kaip žvakė šviečia,
Per Krikštą saugo, veda mus,
Tiesos takais mus eiti kviečia,
Nes šis gyvenimas trapus...

Moko mylėti ir atleisti,
Ramybę saugot širdyje,
Darbais ir žodžiais tiesą skleisti,
Nešioti šviesą savyje...

Ir kas gyvenimas be meilės?
Tuščias – be tikslo ir prasmės
Taip, kaip pavasaris be saulės
Ar upė be gyvos versmės...

Mieli broliai ir seserys Kristuje,

Mes, krikščionys, du kartus per metus visu rimtumu apmąstome praeitį, dabartį ir ateitį. Tai darome pradėdami liturginius metus, kai adventiniu laikotarpiu apmąstome savo sielos reikalus, o antrą kartą, daugiau kaip po mėnesio sutikdami naujuosius metus, vėl peržvelgiame savo gyvenimą, susikaupdami ties tuo, ką nuveikėme su Dievu, kas geriausia buvo per praėjusius metus, kokią patirtį atsinešėme, kad toliau galėtume sėkmingai vykdyti mums skirtą Dievo planą.

Garbus filosofas Peter Kreeft rašė: „Mano brangieji vaikai, mylėdamas jus labiau už visus, noriu duoti jums tik tai, kas gyvenime geriausia. Bet paties geriausio dalyko negaliu duoti <...>. Kiekvienas privalo pats jį įsigyti <...>. “Kas jis – geriausias dalykas pasaulyje? Didžiausia gėrybė?” – klausia filosofas ir atsako: „Dievas yra absoliutus, beribis gėris“. Bet kaip „įsigyjam“ Dievas? Ką reikėtų „turėti“ Jį? (P. Kreeft, „Kol dar neišėjau“, 2010).

Taigi, brangieji, pradėdami naujuosius metus, pirmiausia turėtume peržvelgti, koks praeityje buvo mano santykis su svarbiausiuoju gėriu pasaulyje – Dievu. Ką turėčiau daryti ateityje, kad labiau Jį pažinčiau, o ne vien tik žinočiau, kad Jis yra? Ką turėčiau daryti, kad Dievas mano gyvenime būtų toks, koks iš tikrųjų yra – pats svarbiausias, į kurį galiu atsiremti kiekvieną gyvenimo akimirka?

Tobuliasias pažinimo, atsidavimo ir pasitikėjimo Dievu pavyzdys yra Švč. M. Marija, kuri pasitinka mus ant Naujųjų metų slenksčio. Būtent ji veda mus Viešpaties pažinimo keliu, moko nuolankumo ir paklusnumo, be kurio neįmanomas vertingas gyvenimas. Šventajame Rašte ne daug vietos skirta Marijai, tačiau jos nepaprastai reikšmingos ir pamokančios: Marija viską įsidėmėdavo ir apmąstyda-

Tikėjimo švyturiai

Švęsdami Vasario 16-ąją – Lietuvos valstybės atkūrimo dieną, atsigrežiame į praeitį ir dėkojame Dievui už iškiliausių mūsų žmonių gyvenimą, tų patriotų, kurie nepaisydami pavojų, net savo gyvybės kaina kovojo už tautos laisvę ir tikėjimą. Vienas iš jų buvo šviesios atminties kunigas Juozas Zdebskis (1929–1986).

1952 m. įšventintas kunigu, gūdžiais sovietmečio metais Juozas Zdebskis buvo visaip persekiojamas ir net kalinamas už tai, kad atliko savo, kaip kunigo, pastoracinį darbą – skleidė tikėjimą ne tik Lietuvoje, bet ir misijose, lankydamas įvairias Sovietų Sąjungos vietas, kur gyveno katalikai lietuviai. Kartu su kunigais Alfonsu Svarinsku, Sigitu Tamkevičiumi, Jonu Kaunecku ir Vincu Vėlavičiumi įsteigė Tikinčiųjų teisėms ginti katalikų komitetą. KGB nuolat persekiotas, 1986 m. jis žuvo autoavarijoje neaiškiais aplinkybėmis.

Šįmet minint 25-ąsias kunigo žūties metines, spausdiname mūsų skaitytojos R.P. 1968 m. parašytą ir senokai mums atsiųstą eilėraštį, skirtą Jo atminimui pagerbti.

Dievo Gailestingumo metai

Kardinolas Audrys Juozas BAČKIS

Vilniaus arkivyskupas metropolitas

Ganytojo laiškas

Brangūs geros valios Lietuvos žmonės! Vyskupai 2011-uosius paskelbė Dievo Gailestingumo metais. Šiuo laišku norėčiau paaiškinti, kodėl metams suteikėme tokį titulą ir kokiū būdu esame raginami juos išgyventi.

Dievo gailestingumas nuo amžių bel-džiasi į žmogaus širdį, sužeistą nuodėmės, slegiamą kančios, nevilties ir baimės. Jis drąsina, guodžia, ragina pasitikėti Viešpaties gerumu ir meile.

Atkreipti dėmesį į gailestingąją Dievo meilę ypač skatina tai, kad XX amžiaus viduryje dieviškasis gailestingumas ištryško iš Jėzaus Širdies nauju šauksmu ir raginimu mūsų krašte. Vilniuje gyvenusiai šventajai Faustinai Išganytojas pavedė skelbti visiems žmonėms Jo gailestingumą. Jėzus sakė: *Kalbėk pasauliui apie mano gailestingumą. [...] Tai yra ženklas paskutiniams laikams, po jų ateis teisingumo diena. Kol dar laikas, tegul bėga prie mano gailestingumo versmių, tegul naudojasi krauju ir vandeniui, kuris dėl jų ištryško* (D, 848).

Kaip tik ši žinia paakino kviesti visus, kad Dievo gailestingumo malonę pažintume, atsivertimo ir Susitaikinimo sakramento dėka priimtume į savąjį gyvenimą bei dalintumės ja su kitais.

Norėdamas duoti žmonėms regimą Dievo malonės ženklą, Jėzus paprašė nutapyti Jo atvaizdą, kuris primintų Mylinčios Širdies troškimą gelbėti visą pasaulį. Šis paveikslas buvo nutapytas Vilniuje ir yra gerbiamas Dievo Gailestingumo šventovėje. *Ne iš dažų ir tapybos grožio kyla šio atvaizdo didybė*, – sakė Jėzus šv. Faustina, – *bet iš mano malonės.*

Nuoširdžiai prašau visus išgirsti ir apmąstyti šią žinią, išgyventi ją. Savojo gailestingumo dėka Viešpats dovanoja išgelbėjimą ypač ten, kur viešpatauja vargas, skausmas, neapykanta, nesantaika ir neviltis. Dieviškojo gailestingumo malonė įveikia nuodėmę ir blogį, suramina sie-

las, atveria ramybės ir džiaugsmo versmes.

1. Pažinkite Dievo gailestingumą

Apaštalas Paulius sako: *Dievas apstus gailestingumo, savo didžia meile, kuria mus pamilo, mus, mirusius nusikaltimais, prikėlė gyventi su Kristumi* (Ef 2, 4).

Viešpaties troškimas, kad mes turėtume gyvenimą, kyla iš Jo meilės, neatskiriamos nuo gailestingumo ir gausiai išlietos mums per Jėzų Kristų. Kristuje ir per Kristų mes patiriame, kad **Dievas yra meilė** (1 Jn 4, 16), ypač pasireiškianti gailestingumu. Jėzus Kristus, kuriame Dievas priėmė žmogaus prigimtį, liudija gailestingumą ne tik žodžiais, bet ir darbais, apie kuriuos mums pasakoja Evangelija. Apie dieviškąjį gailestingumą ypač byloja Jėzaus mirtis, apvainikuota šlovingu prisikėlimu. Dievas taip mus myli, *jog atidavė savo vienatinį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų* (Jn 3, 16). Nuodėmė žudo, todėl Jėzus paaukojo savo gyvybę, idant žmogus liktų gyvas. Nukryžiuotas ir prisikėlęs Kristus paliko mums savo Dvasią. Ji nuolat skelbia, kad *pasaulyje yra meilė, stipresnė už blogį, kuris gaubia žmogų, žmonių, pasaulį. Itikėti tokia meile – reiškia itikėti gailestingumą* (Dives in Misericordia, 7).

Dievo gailestingumas nepaneigia teisingumo, bet jį pranoksta, siekia toliau. Dievo gailestingumas ir meilė yra teisingumo perviršis. Atleidimas, tekantis iš pervertos Dievo širdies tiems, kurie priartėja prie amžinosios Meilės šaltinio, mums liudija, kad jokia žmogaus nuodėmė neviršija gailestingosios Dievo meilės. Tačiau jos veikimą gali apriboti žmogui suteikta laisva valia, atmesdama Kryžiumi ir Prisikėlimu dovanojamą išganymo malonę.

2. Atsiversdami priimkite Dievo gailestingumą

Kristus mus ragina: *Atsiverskite ir tikėkite Evangelija* (Mk 1, 15). Šiandien nemadinga kalbėti apie atsivertimą, nes žmonės nebetiki nuodėme. Nuodėmės nepaisymas yra didžiausia grėsmė šių dienų pasauliui. Ji it vėžys išsiskverbia į asmens, šeimos, bendruomenės gyvenimą, ardydama jį iš vidaus. Nuodėmė įkalina

Tu nemirei

Tu nemirei – kaip nemirė mūs Viešpats – Tikrai iš mūs akivaizdos dingai: Tu išėjai jau į areną viešą Ir Jo akivaizdoj nusirengi nuogai.

Ir pamatei, kur kūną žaizdos dengia, O kur užgiję – tik maži randai Dalijo tavo rankos Jo malonę brangią Ir atplėdą dabar teisingą suradai

Ir Petro Laivo, ir Marijos Arkos – Visi mes įgulos nariai kartu – Maldaujam už tave, o tu už mus užtarki, Ir bičiulystės gijos niekad nenutrūks.

žmogų blogyje, suveši agresyviu savęs ir kitų kaltinimu. Nepripažintos kaltės graužatis dažną veda į depresijos, nusikaltimo ir net mirties gniauztus.

Atsivertimo malonę, kurią mums siūlo Kristus, kviečia atpažinti ir išpažinti nuodėmę bei jos atsižadėti, idant iš naujo pasirinktume laisvą, dorą ir garbingą Dievo vaikų gyvenimą. Krikšto vanduo yra pirmasis Viešpaties malonės, suteikiančios mums Dievo vaiko tapatumą, ženklas. Dievo vaiko, pajėgaus priimti dieviškąją malonę, tačiau išlaikancio laisvę rinktis. Deja, laisvė, kai ją suprantame kaip galimybę daryti, ką noriu, dažną paskandina tamsoje. Žmonės kankinasi supančioti pragaistingos nuodėmės vergijos. Joje yra dvi galimybės: neviltis arba atsivertimas. Neviltis vilioja tu, kad nereikia nieko daryti, o tik grimzti vis gilyn. Priešingai, atsivertimas – tai ryžtingas šuolis į šviesą, į gailestingąjį Dievo rankas. Šv. Augustinas sako: *Dievas tave sukūrė be tavęs, bet nepanoro tavęs išgelbėti be tavęs.*

Nuoširdus ir nuolankus šauksmas: *Jėzau, pasigailėk manęs!* – panaikina užkardas į gailestingąjį Dievo širdį. Juo pradame atgailos ir atsivertimo kelią, kuriame mūsų laukia mylintis Tėvas, pasirusęs apkabinti savo sugrįžusį vaiką. Nuodėmių išpažinimas ir nuoširdus gailestis leidžia labai konkrečiai patirti Dievo gailestingumą, pripildydamas mūsų sielas atleidimo džiaugsmo.

3. Būkite gailestingi

Jėzus Kristus, apreikšdamas Dievo gailestingumą, ir iš žmonių laukia gailestingumo: *Būkite gailestingi, kaip ir jūsų Tėvas gailestingas* (Lk 6, 36). Šis kvietimas atskleidžia esminį Evangelijos dorovės dėsnį: Dievas yra gailestingas žmogui, o žmogus turi būti gailestingas savo artimui. Kristus pats išmokė maldos, kurioje kreipiamės į dangiškąjį Tėvą: *ir atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams* (Mt 6, 12).

Patyrę Dievo gailestingumą, esame kviečiami juo dalytis su kitais savo šeimoje, bendruomenėje, visuomenėje. Turime aiškiai pareigą paremti skurdžiau gy-

venantį, padėti nelaimės ištiktam, ligoniui, apleistajam. Gailestingumas glūdi atlaidume, supratime ir viltyje, kurią skleidžiam, liudydami savo tikėjimą ir pasitikėjimą Dievu. Aplink mus apstu žmonių, kurie kenčia nuo šurkštumo, abejingumo, nevaldomo pykčio šeimose ir visuomenėje. Daug agresijos kyla iš vidaus – iš nusivylimo, nenoro matyti gerus dalykus, kitų pastangas, vilties ženklus. Kas gali įveikti šį iš žmogaus širdies kylantį ir visa naikinantį pyktį?

Jėzus sako: *Palaiminti gailestingieji: jie susilauks gailestingumo* (Mt 5, 7). Gailestingumas gimdo gailestingumą, skleidamas taiką ir ramybę. Žmogaus širdis, pažinusi Dievo gailestingumą, yra pajėgi dovanoti gerumą šalia esantiems. Širdies gerumo turtas neša viltį, kuri iš Gailestin-

gojo Jėzaus pervertos Širdies srūva į mūsų suvargusias ir sušalusias širdis. Tereikia pakėlus į Jį akis tarti: **Jėzau, pasitikiu Tavimi**, – ir, Dievui padedant, nešti gerumą, meilę, paguodą kiekvienam, kurį Viešpats mums siūnia. Kiek daug gali vienas geras žodis, padrašinimas, paguoda, šypsen! Gailestingumo durys atveria žmoniui kelią į viltį, kurios šviesa nušviečia mūsų žemišką kelionę suteikdama jai amžinybės vertę.

* * *

Švęsdami Dievo Gailestingumo metus, pažinkime dieviškąjį gailestingumą, kuris vienintelis gali įveikti pasaulį sukauciusį blogį bei neviltį. Atsžadėkime nuodėmės, atverkime širdis dieviškajai meilei ir gerumui. Ir dosniai dalinkimės šiuo turtu su visais, kurie yra šalia mūsų.

Dalinkimės asmeniškais susitikimais ir prašydami jiems malonių viename Vilniaus kampelyje Jėzaus išmokyta Gailestingumo vainikėlio malda.

Kviečiame visus Lietuvos žmones piligriminei kelionei į Vilnių pasimelsti prie Aušros Vartų Gailestingumo Motinos ir Dievo Gailestingumo šventovėje gerbiamo Gailestingojo Jėzaus paveikslo, prašyti sau ir visam pasauliui Dievo gailestingumo malonės. Drauge su Dievo tarnu popiežiumi Jonu Pauliumi II prašau:

Padėkite šiuolaikiniam žmogui patirti gailestingąją meilę, kad savo spindesiu ir atjauta ji išgelbėtų žmoniją. [...] Gailestingumas reikalingas tam, kad viso pasaulio neteisybės gautų galą tiesos spindesio.

Vilnius, 2011 m. sausio 6 d.

Gailestingojo Jėzaus paveikslo kopija pradėjo kelionę po Kauno arkivyskupijos parapijas

Vyskupai ragina per šiuos metus geriau suvokti Dievo Gailestingumo slėpinį, pagerbti Gailestingojo Jėzaus atvaizdą, susipažinti su jo nutapymo istorija ir su tuo, kaip į pasaulį pasklido per šv. Faustiną perduotas Jėzaus prašymas, puoselėti tikinčiųjų piligrimystę į Vilniaus Dievo Gailestingumo šventovę bei apmąstyti Dievo nuolat mums teikiamas malones.

Kiekvienai Lietuvos vyskupijai bei didesniems tautiečių sambūriams užsienyje bus perduotas Vilniaus Dievo Gailestingumo šventovėje esančio Gailestingojo Jėzaus paveikslo kopijos, kurios visus metus keliaus iš parapijos į parapiją, iš bendruomenės į bendruomenę, primindamos tikintiesiems, kad pagrindinė Dievo savybė yra Jo Gailestingumas. Reikia tik jam atsiverti, asmeniškai jį priimti, sąmoningai tuo gyventi ir liudyti savo krikščionišką gyvenimą kitiems.

Sausio 16 d. Kauno arkivyskupijoje pradėti švęsti Dievo Gailestingumo metai. Tą sekmadienį Kauno arkikatedroje bazilikoje prieš Sumos šv. Mišias buvo iškilmingai sutikta Gailestingojo Jėzaus paveikslo kopija, kurią į Kauną atlydėjo Vilniaus arkivyskupijos bendruomenės atstovai – Vilniaus kunigų seminarijos rektorius kun. Žydrūnas Vabuolas ir Nukryžiuotojo Kristaus seserys.

Iš Katedros pagal sudarytą grafiką Gailestingojo Jėzaus paveikslo, nešantis Dievo meilės žinią kiekvienam arkivyskupijos žmogui, keliaus po kitas parapijas visus Dievo Gailestingumo metus. **Mūsų Kristaus Prisikėlimo parapijoje paveikslą priimsime balandžio 16 d. ir galėsime jį pagerbti bei prie jo melstis iki balandžio 25 d.**

Parengta pagal Katalikai.lt

Siūlome perskaityti

Ateik, būk mano šviesa

Autorius: Motina Teresė

Vertėjas: Rima Neverauskytė-Brundzienė

Leidimo metai: 2010

Leidykla: Katalikų Pasaulio Leidiniai

„Kalkutos šventosios“ asmeniniai raštai

Brajeno Kolodiejčiuko MC redakcija ir komentarai

Jeį kada nors tapsiu šventąja, neabejoju, kad būsiu kaip viena iš „tamsos“. Manęs vis nebus danguje, – eisiu į žemę uždegti šviesos tūnantiems tamsoje. Pal. Motina Teresė iš Kalkutos

Ši knyga atskleidžia vidinį vienos iš mylimiausių ir svarbiausių istorijoje religinių veikėjų gyvenimą.

Visą gyvenimą tarnavusi vargingiausiems iš vargingiausių, Motina Teresė visų religijų žmonėms tapo atjautos ikona; išskirtinis jos indėlis globojant ligonius, mirštančiuosius ir tūkstančius kitų, kuriais niekas nė nemanė rūpintis, buvo pripažintas ir sveikinamas visame pasaulyje. Tačiau

apie jos dvasines aukštumas ar kovas mažai težinoma. Šis jos rašinių ir apmąstymų rinkinys ilieja šviesos į Motinos Teresės vidinį gyvenimą, pirmą kartą atskleidamas jos šventumo gylį ir jėgą.

Rinkinyje, kurį sudarė tėvas Brajenas Kolodiejčiukas MC, Motinos Teresės centro direktorius, dvidešimt metų pažinojęs Motiną Teresę ir besirūpinantis jos paskelbimu šventąja, surinkti kelis dešimtmečius dvasiniams patarėjams rašyti laiška. Tartum jaudinanti dvasinės kelionės kronika – neišskiriant akimirku, netgi ištusių metų, visiškos tuštumos ir vienumos – šie laiška atskleidžia paslaptis, kuriomis ji dalijosi tik su artimiausiais patikėtiniais. Ji iškyla kaip klasikinė mistikė, kurios vidinį gyvenimą degino meilės ugnis, o širdį išbandė ir nuskaistino žiaurūs tikėjimo išmėginimai, tikroji tamsi sielos naktis.

Knygoje, išleistoje pažymint šimtąsias gimimo metines, piešiamas intymus moters, kurios gyvenimu ir darbais nesiliauja žavėtis milijonai žmonių, portretas.

Motina Teresė gimė 1910 m. Skopjės mieste, Makedonijoje. 1928 metais Dubline tapusi Loreto seserimi, ji buvo išsiųsta į Indiją, kur pradėjo noviciatą. Mokytojavo Šv. Marijos vidurinėje mokykloje Kalkutoje nuo 1931 iki 1948 m., po to paliko Loreto ordiną ir pradėjo Meilės misionierių veiklą. Padedant seserims, broliams bei kunigams jos tarnystė vargingiausiems iš vargingiausių pasklido po visą pasaulį. Ji pelnė daugelį apdovanojimų, tarp kurių buvo ir Nobelio Taikos premija (1979 m.). Netrukus po mirties 1997 m. prasidėjo procesas dėl jos paskelbimo šventąja. 2003 m. ji paskelbta palaimintąja.

Nukelta į 4 p.

Atkelta iš 3 p.

Tėvas Brajenas Kolodiejčiukas (Brian Kolodiejchuk) MC, Ph.D., gimė Vinipege, Kanadoje. 1977 m. susipažinęs su Motina Terese palaikė ryšius iki jos mirties 1997 m. 1984 m. išikūrus

Meilės Misionierių tėvų ordinui, tapo jo nariu. Tėvas Brajenas, Motinos Teresės centro direktorius, rūpinosi Motinos Teresės iš Kalkutos paskelbimu palaimintą ir jos kanonizacijos byla.

**Knygą galite įsigyti Šv. Kazimiero knygyne,
Vilniaus g. 3, Kaunas**

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Birutė Vasylienė

Krikščionių vienybės pamaldos Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje

Sausio 18-25 d. Kauno arkivyskupijos tikintieji, vadovaujami kunigų, meldžiasi už krikščionių vienybę. Bažnyčiose šia intencija vyksta ekumeninės pamaldos. Tokios pamaldos mažojoje Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje įvyko sausio 20 d. 18 val.

Atėjusius į bažnyčią tikinčiuosius pasitiko Dievą šlovinantis himnas, kurį atliko Stačiatikių bažnyčios choras. Choras atliko ir įžangos giesmę, įvairių konfesijų kunigų procesijai iškilmingai žengiant prie altoriaus.

Parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius pamaldas pradėjo invokacija. Po to kun. Nerijus Šmerauskas pristatė atvykusius kunigus: Kauno stačiatikių Apreiškimo bažnyčios kunigą Igor Rinkevič, Kauno Evangelikų liuteronų bažnyčios kunigą Saulių Juozaitį, Kauno Evangelikų reformatų bažnyčios lektorių Joną Žiauką, Kauno Evangelikų krikščionių baptistų pastorių Vladimirą Seredą, Kauno metodistų bažnyčios kunigą Remigijų Matulaitį, lektorių Joną Baltrušaitį. Pamaldose taip pat dalyvavo šių bažnyčių tikintieji, sentikių bendruomenės atstovai bei Prisikėlimo parapijos tikintieji, jaunimo choras „Vynmedis“, kun. dr. Kęstutis Kėvalas ir kun. Nerijus Šmerauskas.

Sveikinimo žodį tarė ir maldavimus vedė mons. Vytautas Grigaravičius. Žodžio liturgiją skaitė ir homiliją sakė visų konfesijų atstovai. Evangeliją pagal Matą skaitė kun. Kęstutis Kėvalas.

Homilijoje, kurią sakė mons. V. Grigaravičius, nuskambėjo mintis apie šiandienį žmonių ir krikščionių susiskaldymą, kurio pradžia – Adomo ir Ievos prasizengimas Dievui. Tačiau per Jėzų Kristų mes, krikščionys, atrandame vienybę. Mes turime mokytis iš pirmųjų krikščionių, kurie buvo vieningi maldoje, dalijosi viskuo, ką Dievas siuntė dovanų.

Evangelikų liuteronų bažnyčios kunigas Saulius Juozaitis kalbėjo, kad mes turime džiaugtis, juk mes esame kartu, tačiau turime suvokti ir tai, kad mūsų šeimoje kažkas įvyko. Mes artimi savo bendruomenėse, o kas liečia kitus, tai iš karto kyla klausimas: „Kas yra mūsų artimas?“ Mūsų bendravimas yra būtinas, nes tai Bažnyčios šaltinis. Svarbiausia yra malda – žodis, kuris įkūnija ir šio vakaro visą mūsų buvimo prasmę. Atsiminkime, kad Bažnyčią suskaldo, padalija žmogus, o suvienyti gali tik Dievas, Jo Šventoji Bažnyčia. Atsiminkime ir tai, kad pirmieji krikščionys buvo vieningi ir juos mylėjo tauta.

Šiltas, nuoširdus kunigų žodis ragino melstis už visų krikščioniškųjų konfesijų žmones, leisti Dievo Dvasiai veikti mumyse, kad Jo palikti įsakymai, ypač meilės įsakymas, būtų mūsų gyvenimo kertinis akmuo.

Paprastai po tokių pamaldų išeinu pakylėta, tarsi pripildyta gėrio ir noro pačiai padaryti kažką gero kitam. Tačiau šį kartą ausyse skambėjo Evangelikų liuteronų bažnyčios kunigo klausimas: „Klebone, pasakykite, kiek žmonių būna sekmadienį šioje bažnyčioje?“- ir atsakymas - „Pilna“.

Buvo nesmagu ir apmaudu už mūsų abejingumą, netgi savanaudiškumą meldžiantis tik už save, savo giminačius, draugus, labiausiai arti esančius žmones. Argi visiškai nerūpi tai, kas visų mūsų laukia, kur gali atsidurti žmonija dėl susiskaldymų, susipriešinimų, vaidų?

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiuji „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis